

Arrest

nr. 79 996 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat W. BUSSCHAERT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. Uw partner, A.P.(...) (O.V. X) en uw schoonfamilie zijn christenen. Hierdoor kenden ze problemen en dienden jullie vanuit Teheran naar Rasht te verhuizen. Uzelf bent moslim en u kende geen problemen in Iran. Toen A.(...) besloot om te vluchten uit Iran reisde u met hem mee. U reisde legaal met uw man A.P.(...) en diens broer M.P.(...) (O.V. X) per vliegtuig naar Istanbul. Daar verkregen jullie een vals Schengen visum en een valse Duitse verblijfsvergunning. Op 7 maart 2012 werden jullie aangehouden op de luchthaven van Zaventem, onderweg naar Frankfurt. Diezelfde dag diende u een asielaanvraag in. U beschikt over een kopie van uw Iraans paspoort afgeleverd op 19 juli 2011.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenoot, A.P.(...), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw kennis van het christendom uiterst beperkt is, waardoor de geloofwaardigheid van uw bekering ondermijnd wordt. Zo verklaarde u dat u zich bekeerde tot het evangelisch protestantisme maar wist u niet te vertellen wat dit precies betekent. U kon enkel zeggen dat het een strekking is binnen het protestantisme (CGVS, p. 6 en 7). De betekenis van de term evangelie kende u niet en de termen Oud Testament en Nieuw Testament waren u volslagen onbekend (CGVS, p. 6, 7 en 10). Hoewel de figuur van Jezus een centrale rol speelt binnen het evangelisch christendom wist u nauwelijks iets te vertellen over zijn leven. Zo wist u niet wie de echtgenoot van Maria was en kon u niet vertellen waar Jezus geboren is en waar hij gedoopt werd. U kon evenmin zeggen door wie de komst van Jezus in de Bijbel werd aangekondigd en van een parabel had u nog nooit gehoord (CGVS, p. 9 en 10). Nochtans is een parabel in Bijbelse zin een verhaal dat door Jezus verteld werd om een moreel/religieus idee te illustreren. Toen u deze betekenis werd uitgelegd en u gevraagd werd om een voorbeeld te geven moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 10). Van Pilates en Herodes, die beiden een bepalende rol speelden in het levensverhaal van Jezus, had u nog nooit gehoord (CGVS, p. 11). Paulus kende u evenmin (CGVS, p. 10). Verder kon u geen enkele christelijke feestdag bij naam noemen (CGVS, p. 10 en 11). Pasen, het belangrijkste feest van alle christenen, zei u helemaal niets. Ook van Pinksteren had u nog nooit gehoord (CGVS, p. 11). Gevraagd naar het belangrijkste christelijk gebed moest u het antwoord schuldig blijven en u kon niet zeggen of protestanten heiligen hebben (CGVS, p. 9 en 11). U stelde weliswaar dat uw kennis beperkt was omdat u slechts drie lessen over het christendom had gekregen van een pastoor. Van iemand die gedurende een half jaar wekelijks deelnam aan een bijeenkomst van een huiskerk en stelt dat hij zich bekeerd heeft kan wel degelijk een meer uitgebreide kennis over het christelijke geloof worden verwacht. Bovendien stelde u dat u in Teheran beschikte over een schotelantenne. Gevraagd of u dan zelf op zoek ging naar zenders die programma's over het christendom uitzonden antwoordde u dat u dit niet deed omdat u daar geen tijd voor had (CGVS, p. 14).

Daarnaast dient gewezen te worden op een aantal ongerijmdheden en tegenstrijdigheden die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo verklaarde u dat de bijeenkomsten van de huiskerk sinds 20/02/1389 (10 mei 2010) elke donderdag plaatsvonden in uw woning. U voegde toe dat jullie vijftig tot zestig keer waren samengekomen in uw woning in Teheran. Toen u er op gewezen werd dat dit niet mogelijk was gezien u ongeveer anderhalve maand later reeds naar Rasht verhuisd was wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat de bijeenkomsten van de huiskerk al sinds 20/02/1388 (10 mei 2009) in uw woning doorgingen. Daarna stelde u dat u zich vergist had en dat de huiskerk wel degelijk sinds 20/02/1389 (10 mei 2010) samenkam in uw huis. Er zouden in het totaal vier of vijf bijeenkomsten hebben plaatsgevonden. Gevraagd waarom u aanvankelijk sprak over vijftig tot zestig bijeenkomsten in uw woning antwoordde u dat u verkeerd geteld had (CGVS, p. 7 en 8). Verder beweerde u dat u in Iran kopies van een boek over het christendom uitdeelde. De titel van dit boek kende u niet en u zou het, weeral uit tijdsgebrek, nooit hebben gelezen (CGVS, p. 12). Ten slotte stelde u dat u de doodstraf vreest omdat andere huiskerkleden in Iran gerechtelijke problemen hebben en alle leden van uw huiskerk door de autoriteiten gezocht worden. Uw woning zou ook door de autoriteiten verzegeld zijn (CGVS, p. 13). In het licht van bovenstaande is het allerminst aannemelijk dat u het risico zou nemen om Iran legaal te verlaten van op een luchthaven met uw eigen paspoort.

Gelet op bovenstaande kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat ik ten aanzien van uw broer, M.P.(...), eveneens een weigeringsbeslissing heb genomen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij uw geloofwaardigheid kunnen herstellen. De kopies van de paspoorten bevestigen enkel uw nationaliteit, identiteitsgegevens en deze van uw partner en broer, welke niet betwist worden. De kopie van het attest op naam van uw moeder en de lidkaarten op naam van uw moeder en zus hebben geen betrekking op u persoonlijk. Dat uw moeder en zus in Iran bekeringsactiviteiten hadden en problemen kenden kan uit deze documenten geenszins worden afgeleid."

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u neergelegde paspoort bevestigt uitsluitend uw nationaliteit en identiteit, dewelke niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

In zoverre het verzoekschrift een beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing instelt, dient vastgesteld dat de Raad krachtens artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen of vernietigen. Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft aan de Raad de bevoegdheid om deze beslissing te schorsen.

Bovendien wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet het indienen van huidig beroep, dat een beroep met volle rechtsmacht is, van rechtswege de uitvoering van de beslissing opschort.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot A.P. Zij roept geen eigen motieven in.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 79 995 van 23 april 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.P. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2, 3, 9, en 10 EVRM. Hij betoogt in geval van terugkeer naar Iran, gezien hij zich tot het protestantisme bekeerd heeft en gelet op de religieuze onvrijheid in Iran, gevaar te lopen er te worden vervolgd en dat de bestreden beslissing derhalve in strijd is met de voornoemde artikelen van het EVRM. Hij verwijst in dit verband naar internetadressen van mensenrechtenorganisaties Amnesty International en Human Rights Watch waaruit moet blijken dat Iraanse leiders geen enkele tegenspraak op politiek en religieus vlak dulden.

3.2. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangebrachte asielrelaas, gelet op diens gebrekkige kennis van het christendom en de ongerijmdheden en tegenstrijdigheden in diens asielrelaas.

Daargelaten het louter declaratoire karakter van de bestreden beslissing die als dusdanig geen verwijderingsmaatregel bevat, stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn betoog volledig voorbijgaat aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Zo beperkt hij zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, die reeds volledig ongeloofwaardig werden bevonden in de bestreden beslissing omwille van onwetendheden, ongerijmdheden en tegenstrijdigheden, zonder ook maar één argument aan te voeren dat de pertinente en deugdelijke weigeringsmotieven weerlegt of er een aannemelijke verklaring voor geeft. De Raad maakt de motivering van deze beslissing dan ook tot de zijne en beschouwt ze als zijnde hier hernomen.

Ook het verwijzen naar algemene informatie over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees of dergelijk risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in om het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas te herstellen en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Het enig middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

3.3. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.4. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.”

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER